

Linh Mục và Cám Dỗ Thân Xác!

Lm Martino Nguyễn Bá Thông

Thứ 5 Tuần Thánh – Kỉ niệm Chúa Giêsu lập Bí Tích Thánh Thể và Sứ Vụ Linh Mục – Xin quý đọc giả cầu nguyện nhiều cho các Linh Mục (và nhớ đến tôi cách đặc biệt) để chúng tôi luôn sống trọn ơn gọi của mình! Xin cho đăng lại bài viết cũ của tôi – Để biết rằng chúng tôi cũng là con người với những yếu đuối và cám dỗ của nó!

Đã từ lâu lắm rồi tôi hay ngân nga bài hát “Lạy Chúa tu viện từng đêm thênh thang, nghe gọi tên người yêu thì thắm... Dừng cơn giận trách “Chúa ơi!” Lời kinh lệ dẫm trên môi, vì con cũng là con người! Chúa ơi, con bắt đền, bắt đền Chúa đó – ai bảo Chúa đã gọi con mà không giết chết tim con. Để hôm qua con buồn phiền, để hôm nay con chiến đấu và ngày mai biết đâu con sẽ ngã...”

Linh Mục và Cám Dỗ Thân Xác!

Bạn thân mến – Sau khi tôi “cho đăng” loạt bài “Yêu... Linh Mục” của tác giả Hồng Nhung trích từ website <http://www.tamlinhvaodoi.net/> trên <http://www.hayyeuthuongnhau.org/> thì nhận được vô số các email khen chê! Có người thì bảo chúng tôi đã đi quá ranh giới (crossing the line), có người thì lại “khen” chúng tôi dám đối diện với sự thật – và đối diện với sự thật chính là chủ trương của tôi trong trang web do tôi làm chủ nhà!

Và cũng trong tinh thần “đối diện với sự thật đó” tôi đã cho forward những câu hỏi có tính cách tìm hiểu để thăng tiến cho tác giả Hồng Nhung và tác giả đã trả lời một bài với chủ đề “Các Linh Mục Có Bí Quyết Gì Để Khống Chế Tính Dục Chẳng” tuy nhiên, vì Hồng Nhung là con gái nên chắc chắn không thể biết hết “bí quyết” của các Linh Mục! Mà thật sự các bí quyết đó không có gì... vĩ đại lắm đâu!

Tuy đang rất bận rộn với các việc mục vụ và nhất là các bài của "Lại... một chuyến đi" vẫn chưa hoàn tất – nhưng vì các độc giả email hồi thúc quá chừng nên hôm nay tôi xin "vắn tắt dzài dzòng" hầu chuyện cùng các bạn! Có thể nói đây là đề tài rất tế nhị và nói đòi hỏi nhiều công phu cho bài viết từ tâm đến sinh lý của một con người cộng với đời sống tâm linh! Trong khuôn khổ của bài viết này tôi xin phép không đi chi tiết mà chỉ tóm vài ý chính. Cũng xin các nam nữ tu sĩ khi đọc được bài này đừng nghĩ tôi đang viết về bạn – Xin các "giáo dân" khi đọc được cũng đừng bảo tôi đi quá ranh giới! Thật sự thôi không đi quá ranh giới đâu – tôi đang "ở" trong ranh giới đó! Vì tôi cũng là một linh mục! Những tư tưởng tôi chia sẻ ra đây – là hoàn toàn cá nhân. Đó là những gì tôi đang "áp dụng" cho bản thân của mình. Nếu có quý vị nào có phương cách nào tốt hơn, xin vui lòng chia sẻ, tôi sẵn sàng lắng nghe và học hỏi.

Chúng ta bắt đầu bằng việc trở về với câu hỏi của nhiều bạn đọc đại khái như sau: *Chúng tôi có thắc mắc là các Sư bên Nhà Chùa (đạo Phật) ăn chay để kiểm chế tính dục của mình còn các Cha bên Công Giáo ăn uống "vô tư." Không biết các Cha làm sao để... "kìm hãm." Hay các cha có bí quyết nào? Xin vui lòng chia sẻ!*

Và chị Hồng Nhung đã trả lời nên tôi không nhắc lại những gì chị nói. Và bây giờ tôi xin được nói về.... chính mình.

Đã từ lâu lắm rồi tôi hay ngân nga bài hát "Lạy Chúa tu viện từng đêm thê lương, nghe gọi tên người yêu thì thắm... Dừng cơn giận trách "Chúa ơi!" Lời kinh lệ đầm trên môi, vì con cũng là con người! Chúa ơi, con bắt đền, bắt đền Chúa đó – ai bảo Chúa đã gọi con mà không giết chết tim con. Để hôm qua con buồn phiền, để hôm nay con chiến đấu và ngày mai biết đâu con sẽ ngã..."

Mời bạn chậm rãi đọc lại từng lời của bài hát trên đi! Chí lý lắm! Có thể nó làm cho nhiều người... khó chịu vì họ đã "thần thánh hoá" các Linh Mục – họ đã biến các Linh Mục thành các "thiên thần"; mà đã là Thiên Thần thì không có thể xác nên không thể bị cám dỗ được! Nhưng các Linh Mục có thân xác nên chắc chắn còn có cám dỗ. Tin Mừng theo Thánh Marco đã nhắc chúng ta điều

đó khi nhắc lại lời Chúa Giêsu nói với các môn đệ: Mc 14:38 "Anh em hãy canh thức và cầu nguyện kẻo sa chước cám dỗ, vì tinh thần thì hăng hái nhưng thể xác thì yếu đuối."

Chính vì tôi cũng là "con người" với đầy đủ thân xác hăng hái nên chắc chắn tôi cũng có những "yếu đuối" của mình – và cám dỗ thì lại khắp nơi. Nếu bạn không tin vào trang web của tôi nghe bài giảng tuần thứ 1, 2 và 3 của mùa chay năm 2009 này sẽ rõ. Cám dỗ, ôi cám dỗ! Vậy ngoài các cám dỗ về danh vọng, tiền bạc, và đủ mọi thứ khác, tôi làm sao có thể vượt qua được các cám dỗ về "thân xác"? Thôi không dài dòng nữa, tôi... bật mí nhé!

1. Phục vụ là cho đi, phục vụ là quên mình!

Với tư tưởng đời linh mục là để phục vụ "cho đi" và "quên mình" đó tôi đã có thể lấy niềm vui của người khác là niềm vui của chính mình. Với những niềm vui trong cuộc sống tôi có thể "quên" đi một số "đòi hỏi" của bản thân. Có nghĩa là "cái tôi" trong tôi nhỏ lại. Phải luôn vui trong phục vụ! Vì nếu "buồn" hay bị "stress out" sẽ là cơ hội để các cám dỗ "mò đến". Với lại nếu mà mình làm việc mệt mỏi quá thì còn sức đâu mà nghĩ đến chuyện đó! Cá nhân tôi thường làm việc đến 2 giờ sáng và thức dậy lúc 6:30 sáng! Tôi biết tôi cần ngủ nhiều hơn (bạn không cần phải nói tôi cũng biết) nhưng việc nhiều quá, nên phải làm thôi...

2. Giữ các Giờ Kinh Nguyện hàng ngày!

Thật ra nếu mà giữ đúng, thì ngoài Thánh Lễ mỗi ngày, chúng tôi còn có các giờ kinh sau: Kinh Sách, Kinh sáng, Kinh giữa sáng, Kinh trưa, Kinh xế chiều, Kinh chiều và Kinh tối! Trong các giờ kinh đó Linh Mục đọc để cầu nguyện cho thế giới, cho Giáo Hội và đặc biệt là những người giáo dân mà Linh Mục được gọi đến để phục vụ! Nói thật với bạn nhé – từng đó giờ kinh thì còn giờ đâu mà nghĩ tới "chuyện kia". Hay nếu có nghĩ tới thì lại chuẩn bị đến giờ kinh rồi! Thật sự mà nói để giữ các giờ kinh trên đối với tôi là việc khó khăn nhất – còn khó hơn cả kiểm chế bản thân! Vì những công việc của giáo xứ cứ quay cuồng – đôi lúc giờ ăn còn không có – nói chi đến đọc kinh. Mà thật sự là vì con người

nên đôi khi tôi đổ lỗi "Con làm việc cho Chúa, thì cũng như "đọc kinh" rồi."
Cho dù tôi biết rằng cái lý luận đó sai bét!

3. Hoà Đồng với Giáo Dân!

Các Linh Mục cũng cần có một gia đình! Mà gia đình của tôi là "giáo xứ" mà tôi được gởi đến để phục vụ. Giáo dân tôi gọi tôi là "cha" và xưng "con" nên tôi là chủ nhà. Mà là cha thì phải hoà đồng, yêu thương, chia sẻ và lắng nghe con cái mình! Mình yêu mến con cái thì con cái sẽ yêu mến mình. Tôi cứ nhìn thấy các gia đình Việt Nam ở nước ngoài hay tại Việt Nam đang rơi vào tình cảnh "bất đồng ngôn ngữ" giữa bố mẹ và con cái khi con cái đến tuổi vị thành niên vì "con nói mà bố mẹ không hiểu" (không hiểu ở đây không phải vì con nói tiếng Anh, nhưng vì suy nghĩ khác nhau). Điều đó dẫn đến con cái không chia sẻ với cha mẹ nữa và thế là tuy sống trong nhà nhưng "mặc ai người đó sống"! Chính vì thế, nếu tôi tự tách mình ra và không lắng nghe giáo dân, tôi sẽ cô đơn. Mà nếu cô đơn thì... ôi thôi, ai biết chuyện gì sẽ đến! Cũng cần nhắc thêm là tôi hoà đồng với giáo dân nhưng tôi không đồng hoá với giáo dân! Điểm này hay dễ bị.. lẫn lộn.

4. Tắm cho... mát!

Là con người nên chắc chắn có những lúc cơ thể "nóng" bất chợt. Mà nếu nóng khó chịu quá thì phải tắm cho mát. Tôi nhớ mỗi khi về Việt Nam vào mùa hè, nóng bức quá, có ngày tôi tắm cả 5 hay 6 lần. Cái nóng bên ngoài còn phải thế – huống chi là cái nóng "bên trong". Cho nên mỗi khi cần làm cho mát, tôi đi tắm!

5. Tránh xa các bà... goá!

Chắc có nhiều người đọc cái tựa này đã "chửi" tôi "phân biệt giới tính" rồi. Nghe tôi giải thích cái đã! Tránh ở đây không có nghĩa là không "mục vụ" cho các bà, nhưng mà không nên "mục vụ" ở nhà riêng, hay gọi điện thoại "khuya khoắt". Vì vô tình mình đã biến mình thành cái phao mà các bà đang tìm. Bỗng dưng các bà tìm được "người đàn ông" biết lắng nghe, biết chia sẻ và hiểu được mình. Thế rồi lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy! Với lại các bà đã qua một

đời chồng nên biết “đàn ông” muốn gì và vào lúc nào. Thế có chết không cơ chứ! Cho nên tốt hơn hết tôi không counseling các bà trên điện thoại sau... 9 giờ tối!

6. Phim Ảnh “sexy”

Cái này thấy vậy mà khó! Đôi lúc chẳng phải coi phim cấp 3 hay cấp 4 mà chỉ cần mở tivi lên xem thôi cũng đã bị quyến rũ lắm rồi! Thôi thì chịu khó... đổi đài (tivi) khi có cảnh này vậy!

7. Đối diện với... Chúa!

Trong phòng ngủ của tôi thì chẳng có treo cái gì cả (ngược với văn phòng, treo đủ mọi thứ, đến độ không còn chỗ treo cái gì nữa) ngoại trừ một cây Thánh Giá thật to. Mỗi sáng khi thức dậy (trước cả đánh răng) tôi nhìn lên đó, cảm ơn Chúa cho một đêm bình an và dâng ngày hôm nay. Mỗi tối trước khi đi ngủ, tôi lại nhìn lên đó và để “cuốn phim” của ngày hôm đó quay lại từ từ và đối diện với Chúa. Tạ lỗi cho những điều mình đã làm sai và tạ ơn cho những gì mình, nhờ ơn Chúa, đã vượt qua được cám dỗ để làm đúng. Và trong những lúc “chiều lại chiều bóng tối phủ quanh, mình con đây đối diện với Chúa” (trích bài hát Tạ ơn của tác giả Chân Lý ở New Jersey) là lúc tôi hiểu được chính mình hơn khi nào hết. Không có những lời chê bài ganh tị, cũng chẳng có những lời khen nịnh hót. Chỉ con và Chúa!

Kết Luận: Chúng viện tôi học nằm chung trong một khu đất của đại học, nên cứ khoảng vào tháng bắt đầu nóng thì các nữ sinh viên đại học ra sân đá banh trước chúng viện để “tắm nắng”. Không những họ phơi một mình mà còn có cả bạn trai nằm kế bên phơi... chung. Rồi những cử chỉ của họ... Ôi chia trí hết sức! Vào một ngày nọ, tôi bị ốm và không đi học, nằm trên phòng nhìn xuống các “cảnh phim” đó tôi buồn lòng than với Chúa qua bài hát “café một mình” của Ngọc Lễ do tôi sửa lời như sau: “Sáng nay ngồi khóc một mình. Buồn tình trong căn phòng vắng. Trách Cha sao quá hững hờ! Cha ơi! Cha ơi! Biết bao người với một người, họ cùng nhau say tình ái. Chỉ con nơi đây một mình. Lặng nhìn cô đơn Thập Giá! Cha ở đâu? Cho con đi tìm!”

Và để rồi khi sau khi tôi chịu chức linh mục tôi lại thốt lên cũng bài hát đó: “Sáng nay làm Lễ xong rồi. Một mình con trong phòng áo! Thấy Cha treo trên thập tự! Cha ơi! Cha ơi! Để con giờ khóc một mình. Nguyên cầu cho con được sống. Chúng nhân luôn luôn trung thành. Bên Cha, bên Cha!” (Ở giáo xứ Mỹ, cha là người đầu tiên đến nhà thờ và là người cuối cùng rời nhà thờ! Sau Thánh Lễ tôi bắt tay mọi người tiễn họ ra về rồi một mình quay lại phòng áo, thay áo lễ, tắt điện, đóng cửa nhà thờ rồi mới ra về).

Bạn thấy đó! Chỉ có “qua Thập Giá” thì chúng ta mới có thể “đến với vinh quang”. Đời sống nào cũng có cái khó khăn của nó. Linh Mục hay Gia Đình?!! Tôi đã có lần hỏi các người bạn có vợ “Mày đã có vợ thấy con gái đẹp có thích không?” “Dĩ nhiên là thích quá đi chứ! Nhưng biết mình đã có vợ nên mày cần phải kiềm chế – và biết giới hạn của nó!” Và thưa quý bạn, tôi cũng thế. “Tôi đã có gia đình của mình – là giáo xứ – nên phải biết kiềm chế thôi!”

Nói gì đi chẳng nữa, con người vẫn yếu đuối! Có cố gắng cách mấy cũng sẽ có lần vấp ngã nếu không có Chúa đồng hành! Tôi còn đứng vững được đến ngày hôm nay vì các lời cầu nguyện của bạn đó, và dĩ nhiên là vì Chúa giúp tôi. Con tạ ơn Chúa, cảm ơn các bạn! Xin tiếp tục cầu nguyện cho tôi và các Linh Mục. Xin cho chúng tôi luôn “tỉnh thức và cầu nguyện để khỏi bị cám dỗ.”(Lc 22:40)

Sr: <http://www.hayyeuthuongnhau.org/> hay <http://www.onebodyvillage.org/>